

DK:

Regnars endeligt

Regnar udstyrede sin sønner med velrustede skibe og øvede hærmænd, så de kunne drage på togt, hvor de vandt meget gods. Ivar Benløs foreslog for brødrene, at de skulle angribe Whitby, for den by havde mange søgt at vinde; men selv Ragnar Lodbrog havde måttet give op.

Så sejlede de til Whitby, hvor Ragnvald, den yngste, blev ladet tilbage for at vogte skibene. Ivar advarede om, at mændene i borgen havde to troldkøer, der havde skræmt andre angribere væk ved at brøle. Under angrebet blev Ivar Benløs båret på et skjold foran sine mænd. Med en bue skød han begge troldkøer, så de faldt døde om. Tilsidst trængte brødrene ind i borgen, jog borgmændene på flugt og satte ild til alle husene i borgen, brød murene ned, og stjal alt det gods i borgen, de kom over.

Ivar Benløs og hans brødre drog hærgende helt til Italien. Som anfører havde de Bjørn Jernsides fosterfar Håstein, der i udlandet blev kaldt Hasting. Efter en lang sejlads nåede de en stor borg, som de tog for at være Rom. I virkeligheden var det en by nord for Rom, Luni, med en stærk fæstning.

Hasting fandt på en list. Hans sendte mænd til borggreven og biskoppen og forklarede, at de ikke kom med ufred, men kun for at købe, hvad de behøvede. Men nu var deres høvding, Hasting, blevet syg og lå på det sidste; men inden sin død ønskede han at blive døbt. Dette glædede biskoppen, som fik Hasting båret ind i kirken og døbt.

Næste nat kom sendemændene med bud om, at deres herre var død, men gerne ville begraves i byens kloster. Biskop og præster gjorde alt parat og sang messer for hans sjæl. Byporten blev åbnet, og ind kom vikingerne med kisten. Men da den var stillet op foran alteret, åbnede låget sig brat, og ud sprang Hasting lyslevende og huggede greven ned. Derefter sprang hans følge frem, dræbte de våbenløse præster og huggede menigheden ned for fode.

Lodbrogsønnerne bildte sig ind, at de nu havde erobret selveste "Romaborg" (Rom) og dermed verdensherredømme. Det harmede dem, da misforståelsen blev opklaret. En gammel vejfarende dukkede op, og de bad ham sige, hvor langt der var til Rom. Han viste dem sine jernsko: "De er nu gamle, og dem, jeg har på ryggen, er også slidt. Men dengang jeg drog fra Rom, bandt jeg de slidte sko på fødderne, og da var begge par nye. Og siden har jeg vandret hele tiden." Da mistede Lodbrogsønnerne modet, og vendte om.

På vejen tilbage løb de ind i en lang række udbrændte byer, da de plyndrende vikinger var så kendte, at deres ofre hellere vil brænde byerne af selv, end at overgive sig.

På dette tidspunkt var Ragnar ved at være træt af, at hans sønner stjal al hans opmærksomhed, så han begav sig mod England for at kæmpe mod kong Aella. Det var dette togt, der blev Regnars sidste.

Regnars sønner, der var ude og hæрге selv, var ikke klar over, at deres far var draget til England for at dø. Da de vendte hjem til Norden, fik de besøg af sendebude, som kong Aella havde sendt fra England, der fortalte om Regnars skæbne.

Ragnar Lodbrogs søn, Ivar, fik budskabet om Regnars død, da han just var ved at se på de offentlige Lege (ligesom de Olympiske Lege, hvor vikingerne dystede mod hinanden i forskellige discipliner), men han fortrak ikke en mine og så i ingen måde mere ned-

slået ud end sædvanlig, han holdt ikke blot budskabet om faderens Død hemmeligt ved at skjule sin Sorg, men han forbød endogså det ved rygтет skrækslagne folk at gøre larm eller gå bort, før Legene var til ende. Han bevarede sit muntre ansigt for ikke at afbryde Legen og vendte ikke blikket fra den offentlige lystighed for at dvæle ved sin egen sorg, for at han ikke ved pludselig at gå over fra den største munterhed til den dybeste

bedrøvelse skulle få ord for mere at vise sig som en sørgende søn end som en munter Høvding.

Da Sivard modtog budskabet, jog han i sin bestyrtelse, mere opfyldt af kærlighed til faderen end af følelse af sin egen lidelse, det spyd, han tilfældigvis holdt i hånden, dybt ned i foden, idet han i sin sorgs hårdhed ikke ænsede legemlig smerte, thi for lettere at kunne udholde det sår, der var blevet tilføjet hans sjæl, lagde han an på at sære en del af sit legeme hårdt, hvorved han på én gang viste sin tapperhed og sin sorg og bar sin skæbne som en lige så bedrøvet som standhaftig søn.

Bjørn sad og kastede terninger, da budskabet om faderens død blev bragt ham, og han knugede terningen, han holdt om med hånden, så voldsomt, at han klemte blodet ud af fingrene, så det sprøjtede ud på bordet, hvorved han gav til kende, al lykkens kast var mere lunefuldt end terningens, han spillede med.

Men da Hvidsærk af hævnlyst ville slå kong Aellas sendemænd ihjel, sørgede Ivar for, at de drog bort i fred med proviant til rejsen.

Da Aella hørte om sønnernes reaktion, skønnede han, at dén af de tre brødre, som ingen sønlig kærlighed havde lagt for dagen, havde båret faderens død med størst sjælskraft, og at han derfor måtte tage sig mest i agt for Ivars tapperhed.

I sagaene ville Ivar ikke tage blodig hævn for faren. I stedet bad han kong Aella om en betaling for at have dræbt Regnar, som Ivar mente var lidt ude om det selv. De andre brødrene var ikke enige. De samlede en hær og gik i krig med Aella, som slog dem tilbage.

Ivar bad sine brødre trække sig tilbage til deres riger, og han indgik en aftale med kong Aella om, at han skulle få et stykke land i England stort nok til, at det kunne omfavnes af et stykke oksehud. Han fik det, han krævede, for kongen sagde, at det bare var en lille forespørgsel, og glædede seg over, at så mægtig en fjende bad om så lidt, for lidt hud kunne ikke spænde over mere end bare et lille stykke land, selv om Aella fik Ivar til at sværge, at han ikke ville kæmpe mod ham. Ivar fik en oksehud, som han gennemvædede og strakte tre gange større. Han klippede den i strimler og samlede strimlerne i en lang streng. Strengen var så lang, at der var plads til et stort slot indeni. Slottet blev kaldt Lundunaborg, som senere blev til London. Men Ivar bragte så rigelig mad ind i byen, han byggede, at den kunne tåle en belejring.

